

PAYER IMRE versei

Akkor és most

Noha a kezdet a sorvadásból indult.
A nyomott és szürke
homályos zugaiban
az áporodott pulóveres
idő még megtörtént.
Aztán az ugyanannyi négyzetméter
kitágult színessé vált.
Most fegyelmezetten ragyog.
Mint ellenőrzött képeslap.

Közvetlenül az esemény

A tobozmirigy lázas duzzanat.
Belefúródik az érkező tájba.
Körötte a fej már elhalt.
Egykor erre készülődött,
de még fordítva volt.
Föld volt a rengés előtt.
Ma nincs föld.
Lángcsóvák komorulnak.

Égzóna

A föld, az ég
helyet cserélnék.
Égzóna.
Rétegek egymáson.
Szürke. Fehéres.
Legalul a kápráztató.
Felhők kéken.
Édelegnek egymással
titános uzsonnán.

Mágia

Összesűrűsödik a levegő.
Létrejön a kör.
Rajta a burok.
Onnan szívódik felém
egyre erősebben
az anyagtalan kémia.
Érzem, határra érkezem.
Ezen túl
művelhetem, amiben vagyok
a várakozókkal.

Száraz, préselődött

A járda burkolókövei ahogyan egymáshoz illeszkednek,
az anyagköltségük,
az egész fölött az a fajta láthatatlan nyomás,
ami leginkább egy világ-homokzsákéhoz hasonlít,
ilyenekből állok én, ez vagyok.
Megyek. Működöm. Félek és agresszív vagyok,
alattomosan. Szétesett jelenlét.
Csak keresztnevek vannak. Mint aluljáróarcok.
Hogy lett ez a a közeg?
Akkor már éreztem. Abban a
rozsdabarna utcaköves, sudár tornyú
mediterrán városban.
Minden ott volt, ami lett.
Egy albergóban zokogtam
a dunyhába temetve a fejem. Tudtam,
vége az erős kornak. A rettegő,
a nyomorék-idő jön.
Száraz, préselődött
lélek. Nem humorra nevensz,
csak akkor,
ha pillanatra
nem kell annyira szoronganod, mint
amennyire rád kényszerítődik.
Még ott bújkál benned egy régi működés is,
mint szeméttelre hajított gép.
Esős éjjel felberreg lidércragyogón.
A rozsdás fogaskerekek
okafogyottan be-beindulnak.
De mindez már a high-tech mosoly mögött
sunnyog, a mozdulatnak robotkiszámítottnak
kell lennie, különben...
A napszakok mosoly-terrora
burkot vet rád. A benne cirkuláló
légnemű anyag
felszipantja, kitölti horpadásaid.

Payer Imre

